

ψιχαλίζει

ψιχαλίζει, ρ. απρόσ. [<ψιχάλα + κατάλ. -ίζει], βρέχει με ψιλές και αραιές σταγόνες: «τ' απόγευμα άρχισε ξαφνικά να ψιχαλίζει».

- αν δε βρέξει, θα ψιχαλίσει, βλ. λ. [βρέχω](#).

- τον φτύνουν κι αυτός λέει ψιχαλίζει, δεν καταλαβαίνει τις προσβολές ή τις βρισιές που του εκτοξεύει κάποιος, επειδή είναι αναίσθητος ή επειδή, για κάποιο λόγο, προσποιείται πως δεν καταλαβαίνει: «είναι τόσο αναίσθητος αυτός ο άνθρωπος, που τον φτύνουν κι αυτός λέει ψιχαλίζει || όταν θέλει να πετύχει κάτι, τον φτύνουν κι αυτός λέει ψιχαλίζει».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας